

CHƯƠNG VII: ĐÀN CHIM HỒ STYMPHALE

Coprée dừng lại hồi lâu trên bậc tam cấp, toàn thân rung lên vì những trận cười không dứt.

- Hercule, đàn chim... ha ha... đàn chim! -Những tiếng kêu vui sướng thoát ra sau những lần co thắt yết hầu.

Hercule yên tâm khi biết rằng chú hươu đã được đưa vào vườn thượng uyển. Trái tim tan nát, trí óc mệt mỏi, chàng ra đi. Hercule thực sự không suy nghĩ lo lắng khi Coprée nói về số phận của chú hươu. Nhưng còn Eurysthée, những điều tồi tệ như được thấy trước: Liệu hẳn ta có giết chú hươu xinh đẹp trong thời gian chàng vắng mặt hay không? Đó là sự rủi ro mà Hercule phải chấp nhận. Cuộc rượt đuổi kéo dài một năm ở đỉnh Cérynée và những gì chàng thấy được từ chú hươu đã thức dậy những tình cảm sâu thẳm trong chàng mà Hercule đã cố tình che giấu.

Vừa qua cổng thành Tirynthe Hercule bắt đầu chạy, hy vọng khoảng cách giữa chàng và chú hươu ngày càng lùi xa. Giờ đây, chàng tập trung cho cuộc chinh chiến mới.

Hồ Stymphale gây nhiều tiếng tăm xấu ở Ar-cadie.

Hercule nhanh chóng nhận ra điều đó.

Chàng mau chóng quên cuộc rượt đuổi vừa rồi với chú hươu.

Mùi hôi thối của hồ Stymphale làm Hercule nhớ đến đầm lầy Lerne của con chó đầu rắn, chàng còn cảm thấy như mình đang ở địa ngục.

Lọt trong một vành đai đá nhọn, kết thúc bằng những sườn dốc thẳng đứng bao phủ bởi bạt ngàn cây lá đen, hồ Stymphale giống như nơi tận cùng của thế giới, mảnh đất bị thần thánh và con người lãng quên. Hàng ngàn con chim sinh sôi cư ngụ ở đó, chiếm cứ một vùng rộng lớn quanh bờ, nơi lau sậy mọc um tùm.

Lúc nghỉ ngơi, đàn chim tụ lại, rúc vào nhau tạo thành một khối đen sẫm, trải ra tận bờ lau sậy và làm xao động mặt nước bởi những tiếng va chạm lách cách không dứt của bộ lông cứng như đồng, nhọn như bọ thép, những cái mỏ và móng vuốt cũng sắc như thế. Khi chúng đồng loạt cất cánh, một vùng trời đang tươi sáng bỗng tối sầm lại như ban đêm.

Đám mây khổng lồ ấy di chuyển khắp nơi.

Ngay khi phát hiện ra miếng mồi, đàn chim lao xuống, phóng những chiếc lông tới tấp như tên giết chết con mồi ngay tức khắc. Rồi chúng xà xuống, dùng móng sắc và mỏ xâu xé con mồi.

Vài phút sau, bữa tiệc của những con quái vật này chỉ còn lại những bộ xương.

Làm sao có thể triệt hạ được đàn chim quái ác này? - Hercule tự hỏi trong khi đứng nấp ở một cửa hang để quan sát chúng. Cung tên, lưới, thanh gươm đều trở nên vô dụng trước đàn chim lớn như thế.

Hercule không thể đứng mãi ở chỗ nấp được.

Lũ chim sẽ mau chóng phát hiện ra chàng. Cái hang khá sâu, xuyên vào trong lòng núi. Hercule cho rằng lũ chim có thể đuổi theo chàng vào tận hang. ở đó, cho dù chàng có kiên cường và sung sức thế nào chăng nữa, chàng cũng bị đàn chim tiêu diệt trước lúc giết được vài con. Chàng cần phải có một quyết định hết sức thận trọng, nhưng chàng hoàn toàn bất lực. Hercule cầu khẩn các vị thần, hy vọng có được sự giúp đỡ như của mục đồng trong cuộc thử thách trước...

Khi chàng sắp quyết định quay trở lại hồ để chiến đấu với lũ chim bằng những vũ khí quen thuộc của chàng thì một tiếng chuông trong như thủy tinh vang lên trong động. Hercule quay trở lại và nhìn thấy một luồng sáng làm chàng nhớ đến những chiếc sừng vàng của con hươu dưới ánh nắng mặt trời.

Chàng tiến lại gần. Một làn gió lạnh tỏa lên từ lòng hang trong khi ánh sáng ban nãy càng lúc càng mạnh hơn. Một lớp cát trắng trải rộng trên nền hang, trên đó, bày sẵn hai chiếc đĩa bằng đồng to tướng.

Hercule cảm thấy có sự hiện diện khác lạ ở sâu thẳm của hang: có ai đó nấp sau tảng đá lớn.

Hercule đưa tay rút gươm thì nghe có giọng nữ vang lên trong bóng tối.

- Cắt gươm đi Hercule ạ! Nó không giúp người chống lại Minerve được đâu.

- Minerve? Nhưng mà...

- Hãy im lặng và nghe ta nói!

Hercule tỏ vẻ phản đối:

- Tôi phải...

- Ta biết người đến hồ Stymphale làm gì rồi.

Ta có mặt ở đây để giúp người, và lũ chim sẽ chẳng ra tay chừng nào ta còn ở đây. Ta đã mang vũ khí đến cho người đấy.

Là nữ thần công lý và chiến tranh, Minerve chỉ can thiệp vào trận chiến để bênh vực cho phe chính nghĩa.

- Có phải người là mục đồng bên suối đó không?

- Hãy tin những lời ta chỉ bảo! Và hãy tận dụng đôi mắt và đôi tai của ngươi.

Nữ thần ngừng lời và một luồng gió còn mạnh hơn lúc trước xoay vần trong hang, cuốn theo cát bụi trong một vòng xoáy dữ dội và Minerve cùng lúc biến mất.

Sự yên tĩnh kỳ lạ trở lại trong hang. Hercule trầm ngâm suy nghĩ về những lời căn dặn của Minerve. "Hãy sử dụng đôi mắt và đôi tai của ngươi". Trên nền hang, hai chiếc đĩa vẫn nằm đó, tuy ánh sáng hắt ra nhạt hơn.

Hercule quỳ gối và cầm một chiếc lên ngắm nghía; nó trông như một cái khiên, khá nặng.

Hercule lật mặt kia: đúng là một cái chũm chọe, với một tay nắm cứng bằng da.

Cái kia cũng y hệt cái này. Cho hai cái va chạm vào nhau tất nhiên sẽ phát ra âm thanh.

Hercule biết điều đó. Và đó cũng là điều Minerve đợi ở anh. Nhưng tại sao những cái chũm chọe này lại lớn đến thế? Liệu chúng có phải là một thứ vũ khí lợi hại để tiêu diệt toàn bộ lũ chim hồ Stymphale không?

Cùng với hai chiếc khiên và những vũ khí riêng của mình, Hercule vội bước ra khỏi hang.

ở trong chỗ ẩn nấp, thứ nhạc cụ này không những không có ích gì cho Hercule mà có thể còn làm hại chàng nữa. Âm thanh của thứ nhạc cụ to tướng ấy được truyền đi vang dội khắp vách đá, chắc hẳn sẽ đục thủng màng nhĩ của bất cứ người nào.

Ngoài kia, hồ Stymphale nhuộm màu xanh sẫm. Hercule đi xuống dốc với những bước chân cẩn trọng, chú ý hết sức để hai chiếc chũm chọe không va vào nhau.

Trên đường tiến lại bờ nước gần nhất, Hercule nấp sau một đám sậy, chờ đợi. Một vài con chim dự cảm được sự xuất hiện của chàng, song chúng tin tưởng vào sức mạnh hiếm có của bản thân nên kiên nhẫn chờ đợi những dấu hiệu cụ thể hơn. Mùi xú uế khiến Hercule khó chịu vô cùng; chàng sợ bị nghẹt thở và quyết định đánh mạnh hai cái chũm chọe vào nhau.

Hậu quả gây ra từ trận bão âm thanh này thật không thể nào tin được.

Hercule không thể tin vào tai mắt của mình nữa. Trong khi chàng cố giữ mình khỏi chao đảo, đỉnh tai như óc vì những âm thanh dữ dội, thì "tâm thảm xanh đen" nổ tung thành ngàn mảnh kim loại chấp chới trong không trung.

Vang dội từ vách núi đá, tiếng vọng của hai cái chũm chọe tăng dần thành những mũi tên xé rách bộ lông của đàn chim. Con nào con nấy vội vã bay lên, bị thương, chao đảo, như trong một cơn điên. Cách mặt nước vài mét, lũ chim

húc.vào nhau, tự xé xác lẫn nhau do mỏ sắc và móng vuốt, rồi tan xương nát thịt, rơi xuống hồ và chìm ngấm.

Trong vài phút, không con nào kịp đoán được tình thế để tấn công kẻ thù nguy hiểm nhất mà chúng từng gặp, thì phần lớn đã bỏ mạng.

Máu của chúng như kim loại đặc, làm biến sắc cả mặt hồ trước khi tan thành hàng trăm ngôi sao băng.

Thấy khỏe mạnh và tinh táo hơn, Hercule giương cung và chọn một mũi tên tầm độc nhằm vào một con chim đang bay. Khi trúng tên, nó rơi xuống, kéo theo vài con khác. Phát thứ hai, cẩn trọng hơn, và thế là hàng chục con chim đâm sầm vào nhau, kéo theo một lũ nữa. Tất cả rơi như mưa xuống hồ.

Khi chàng gài mũi tên cuối cùng vào cung thì chẳng còn con chim nào sống sót ở hồ Stym-phale nữa.

Mùi hôi thối nồng nặc bao phủ quanh hồ đã biến mất: Hercule đã hoàn thành nhiệm vụ và trả lại sự sống cho cả một vùng. Những chú chim xinh đẹp ngoan hiền kéo tới làm tổ trong đám sậy; muôn loài cá sinh sôi dưới hồ. Giờ đây, Hercule chỉ còn phải về Tirynthe.

Trước khi đi, chàng thu lượm hai chiến lợi phẩm kim loại bên bờ hồ, cho vào tay nải của mình..